

นโยบายการค้าของจีนไทเป ปี 2566

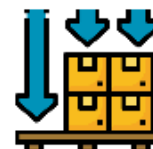
เศรษฐกิจของประเทศจีนไทเปขับเคลื่อนโดยภาคบริการและอุตสาหกรรม โดยจีนไทเปเป็นผู้นำด้านการผลิตวงจรอิเล็กทรอนิกส์ที่มีความสำคัญต่อห่วงโซ่อุปทานการผลิตของโลก ในขณะที่ภาคการเกษตรและเหมืองแร่มีส่วนต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (Gross Domestic Product: GDP) เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ส่วนใหญ่จะนำเข้าปัจจัยการผลิตทางการเกษตร อาหารสัตว์ พืชอาหารสัตว์ และปุ๋ย โดยเป็นผู้นำเข้าอาหารสุทธิ ซึ่งความสามารถในการแข่งขันทางการค้าได้รับการสนับสนุนจากการกำกับดูแลที่ดีของภาครัฐ โครงสร้างพื้นฐานที่ได้รับการพัฒนา แรงงานที่มีทักษะสูง และระบบการเงินที่ยืดหยุ่น

ภาคการเกษตร คิดเป็นสัดส่วนเพียงร้อยละ 1.4 ของ GDP รวมของประเทศ และมีการจ้างงานคิดเป็นร้อยละ 4.6 มีปัญหาขาดแคลนพื้นที่เพาะปลูก แรงงานในชนบทลดลงและเป็นแรงงานที่สูงวัย นอกจากนี้ ยังต้องเผชิญกับสภาพอากาศที่รุนแรง ฟาร์มส่วนใหญ่มีขนาดเล็กและดำเนินการโดยครอบครัว โดยข้าวยังคงเป็นพืชหลักที่สำคัญที่สุด แม้ว่าพื้นที่เพาะปลูกและปริมาณการผลิตจะลดลงอย่างต่อเนื่อง

ตลาดส่งออกสำคัญ ได้แก่ จีน (ร้อยละ 25.3) ฮองกง (ร้อยละ 13.5) สหรัฐอเมริกา (ร้อยละ 15.7) สหภาพยุโรป (ร้อยละ 7.3) ญี่ปุ่น (ร้อยละ 7)
สินค้าส่งออกสำคัญ เช่น เครื่องจักรและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ (ร้อยละ 64.6) โลหะพื้นฐานและของที่ทำด้วยโลหะดังกกล่าว (ร้อยละ 7.7) พลาสติกและยาง (ร้อยละ 5.4) เคมีภัณฑ์ (ร้อยละ 4.9) ผลิตภัณฑ์แร่และปิโตรเลียม (ร้อยละ 4.1)

ตลาดนำเข้าสำคัญ ได้แก่ จีน (ร้อยละ 19.6) ญี่ปุ่น (ร้อยละ 12.8) สหรัฐอเมริกา (ร้อยละ 10.7) สหภาพยุโรป (ร้อยละ 9.4) สาธารณรัฐเกาหลี (ร้อยละ 8)
สินค้านำเข้าสำคัญ ได้แก่ เครื่องจักรและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ (ร้อยละ 44.9) ผลิตภัณฑ์แร่และปิโตรเลียม (ร้อยละ 19.7) เคมีภัณฑ์ (ร้อยละ 8.4) โลหะพื้นฐานและของที่ทำด้วยโลหะดังกกล่าว (ร้อยละ 6.6) และอุปกรณ์ที่มีความแม่นยำ (ร้อยละ 4.2)

อัตราภาษีศุลกากรและภาษีอากรอื่นๆ

จีนไทเปมีรายการสินค้าทั้งหมด 9,136 รายการ (ที่พิกัดศุลกากร 8 หลัก HS2017) ในปี 2566 มีอัตราภาษีที่เรียกเก็บจริงเฉลี่ย (Average applied MFN rate) คิดเป็นร้อยละ 7.1 โดยสินค้าเกษตรมีอัตราภาษีที่เรียกเก็บจริงเฉลี่ยร้อยละ 17.6 และสินค้าอุตสาหกรรมมีอัตราภาษีที่เรียกเก็บจริงเฉลี่ยร้อยละ 5.1 มีรายการสินค้าที่มีโควตาภาษี (Tariff Rate Quotas) ทั้งหมด 84 รายการ เช่น ข้าว กัญชง มะพร้าว มะม่วงสับปะรด ถั่วแดง เขากวางอ่อน โดยคิดเป็นร้อยละ 0.9 ของรายการสินค้าทั้งหมด มีสินค้าที่เรียกเก็บภาษีร้อยละศูนย์คิดเป็นจำนวนร้อยละ 30.6 ของรายการสินค้าทั้งหมด นอกจากนี้ ยังมีการปรับภาษีศุลกากรเป็นการชั่วคราวเพื่อรับมือกับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้น อาทิ ในช่วงการแพร่ระบาดของโรคโควิด 19 เป็นต้น

มาตรการทางการค้า

มาตรการด้านการส่งออก ในปี 2566 จีนไทเปมีการใช้มาตรการห้ามการส่งออกในสินค้า 32 รายการ (ที่พิกัดศุลกากร 10 หลัก) คิดเป็นร้อยละ 0.3 ของรายการสินค้าทั้งหมด สินค้าสำคัญที่มีการใช้มาตรการดังกล่าว ได้แก่ ฉลามวาฬ พืชสกุลโกโก้ และอาวุธ ในช่วงการแพร่ระบาดของโรคโควิด 19 มีการใช้มาตรการห้ามการส่งออกสินค้าชั่วคราวสำหรับสินค้าหน้ากากอนามัย และเครื่องวัดอุณหภูมิ นอกจากนี้ ยังมีการออกใบอนุญาตส่งออกกับสินค้าบางรายการ อาทิ ปลาไหล เพชร กล้องจุลทรรศน์ เป็นต้น

มาตรการด้านการนำเข้า จีนไทเปมีการใช้มาตรการห้ามนำเข้า จำกัดการนำเข้า และการออกใบอนุญาตการนำเข้า ที่มีวัตถุประสงค์ทางด้านศีลธรรม ปกป้องสุขภาพของประชากรและสิ่งแวดล้อม รวมถึงอุตสาหกรรมในท้องถิ่น โดยในเดือนกุมภาพันธ์ ปี 2566 ได้มีการห้ามนำเข้าสินค้าทั้งหมด 94 รายการ (ที่พิกัดศุลกากร 10 หลัก) คิดเป็นร้อยละ 0.8 ของรายการสินค้าทั้งหมด เป็นสินค้าเกษตร 43 รายการ และสินค้าอุตสาหกรรม 51 รายการ ซึ่งสินค้าที่ห้ามนำเข้าส่วนใหญ่ จะเป็นผลิตภัณฑ์จากปลา ทั้งนี้ การใช้มาตรการดังกล่าวอยู่ภายใต้การควบคุมของข้อตกลงระหว่างประเทศ

นโยบายด้านการเกษตร

ในปี 2564 จีนไทเปมีพื้นที่เพาะปลูก 734,634 เฮกตาร์ พื้นที่เลี้ยงสัตว์ 8,107 เฮกตาร์ บ่อเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ 30,668 เฮกตาร์ โดยฟาร์มส่วนใหญ่มีขนาดเล็กเฉลี่ยเพียง 1.1 เฮกตาร์ และเป็นกิจการภายในครัวเรือน จีนไทเปมีสภาพอากาศที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการเติบโตของผลผลิตทางการเกษตร มีปัญหาภัยพิบัติน้ำท่วมและภัยแล้งบ่อยครั้ง สำหรับปี 2565 จีนไทเปมีการทำเกษตร เลี้ยงสัตว์ ประมง และป่าไม้ มีสัดส่วนคิดเป็นร้อยละ 1.4 ของ GDP โดยผลผลิตมากกว่าร้อยละ 50 ของภาคส่วนนี้มาจากการปลูกพืช ส่วนผลผลิตปศุสัตว์มีการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ขณะที่การทำประมงมีแนวโน้มลดลง กิจกรรมหลักในภาคเกษตร ได้แก่ การปลูกพืชสวน การเลี้ยงสุกรและสัตว์ปีก

สภาเกษตรกรรม (The Council of Agriculture: COA) ของจีนไทเปเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการเกษตร การเลี้ยงสัตว์ ป่าไม้ ประมง และอาหาร มีอำนาจหน้าที่และการดำเนินงาน ดังนี้

1. กำหนดนโยบายและการดำเนินงาน เสนอแนะและกำกับดูแลกิจกรรมที่เกี่ยวข้องในระดับจังหวัดและเทศบาล รวมถึงดำเนินงานร่วมกับหน่วยงานด้านทรัพยากรน้ำ การใช้ที่ดิน การจัดการมหาสมุทรและชายฝั่ง และการป้องกันภัยพิบัติ

2. COA มีความพยายามในการปกป้องสิทธิและผลประโยชน์ของประชากรในภาคการเกษตร และรักษาสภาพแวดล้อมทางการเกษตรให้เหมาะสม ผ่านการดำเนินโครงการนวัตกรรมใหม่ด้านการเกษตร ซึ่งประกอบด้วย 3 แกนหลัก ได้แก่ (1) การยกระดับสวัสดิการของเกษตรกร (2) การปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน และ (3) การยกระดับความสามารถในการแข่งขัน นอกจากนี้ ยังมีการดำเนินงานตามแผนปฏิบัติการการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและนโยบายมุ่งใต้ใหม่ (New Southbound Policy) ของจีนไทเปด้วย

3. COA มีความรับผิดชอบในกองทุนประกันสินเชื่อการเกษตร (Agricultural Credit Guarantee Fund: ACGF) ซึ่งมีเป้าหมายในการให้ความช่วยเหลือแก่เกษตรกรและชาวประมงที่มีหลักประกันเพื่อขอสินเชื่อทางการเกษตรไม่เพียงพอ COA เป็นหน่วยงานที่มีอำนาจในการจัดการกองทุนเพื่อแก้ไขความเสียหายที่เกิดกับเกษตรกรจากการนำเข้าสินค้าเกษตร รวมถึงกองทุนอุตสาหกรรมเลี้ยงสุกรที่ก่อตั้งเมื่อปี 2564 โดยกองทุนเหล่านี้จะสนับสนุนมาตรการที่มีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยเกษตรกรในการรับมือกับความท้าทายจากการเปิดเสรีทางการค้า แรงกดดันเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของภาคการเกษตร และเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน นอกจากนี้ ในช่วงเดือนมกราคม 2564 ได้จัดตั้งกองทุนประกันการเกษตร เพื่อเป็นกลไกในการกระจายความเสี่ยง รักษาเสถียรภาพในการดำเนินงานและหน้าที่ของระบบประกันการเกษตร ฝึกอบรมผู้ประเมินวินาศภัย (Loss Adjusters) และสร้างฐานข้อมูลประกันภัยการเกษตร